

เทศน์เช้า วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันมงคลใช้ใหม่ วันนี้วันจักรมมงคล เป็นมงคลของชีวิต ถ้ามงคลชีวิต เทวดา
มาถามพระพุทธเจ้าว่า..

“มงคลของชีวิตคืออะไร ?”

“มงคล ๓๘ ประการ”

เคารพพ่อแม่ เลี้ยงดูพ่อแม่.. อเสวนา จ พาลานํ ไม่คบคนพาล ให้คบบัณฑิต.. เกิด
ในประเทศอันสมควร เป็นมงคลของชีวิตทั้งนั้น ถ้ามงคลของชีวิต เราเกิดมาเป็นมงคล
ของชีวิต เพราะการเกิดมา เราเกิดในประเทศอันสมควร

เรามองประเทศที่แห้งแล้งกันดารนะ แล้วมาเทียบกัน ดูสารคดีนะ .. เขาบอกเขา
ไม่เคยกินน้ำสะอาดเลย เวลาเขากินน้ำ เขากินแต่น้ำขุ่นๆ เขาไม่เคยบริโภคน้ำที่สะอาด
เลย ชีวิตเขาทั้งชีวิตมีแต่ความทุกข์ยากเห็นไหม นี่มงคลชีวิต !

เวลาเขาเกิดขึ้นมาแล้ว ทุกคนเกิดขึ้นมาแล้ว ต้องรักถิ่น คนเกิดที่ไหนจะรักถิ่นเกิด
ของตัว ถ้าวัดถิ่นของตัวจะไปไหนก็แล้วแต่ มันจะคิดถึงถิ่นเกิดของตัว

“มงคลชีวิต” ประเทศอันสมควร.. เกิดที่ไหน เกิดกับพ่อกับแม่อันหนึ่ง เพราะเกิด
กับพ่อ กับแม่ ถ้าวัดพ่อแม่ที่ดีจะเป็นความสุขกับเรา แล้วพ่อแม่ที่เป็นมิชฌาติภูมิจิ เห็นไหม
ลูกก็ต้องเป็นไปตามพ่อแม่ โคนบังคับเป็นไปตามพ่อแม่

คุณ คุณนางวิสาขา เป็นพระโสดาบันตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ เวลาแต่งงานไป แต่งงานกัน
เป็นมิชฌาติภูมิจิ พอมิชฌาติภูมิจิไปอยู่กับครอบครัวที่เขาเป็นเป็นมิชฌาติภูมิจิ เขาถือศาสนา
อื่น เขาไม่ทำบุญกุศลนะ เวลาพระมาบิณฑบาตหน้าบ้าน อุปัฏฐากพ่อผัวอยู่ บอกว่า
“นิมนต์ไปข้างหน้า เถิด.. พ่อผัวกำลังกินของเก่าอยู่” เห็นไหม

พ่อผู้โกรธมาก โบราณเขาว่า ..กินของเก่า กินของเหลือเดน.. แต่นี่บอก เวลาเขาโกรธมาก.. เพราะเวลาแต่งไปแล้ว จะมีพี่เลี้ยงไปด้วยอย่างละ ๔ เวลามีปัญหาขึ้นมา ก็ต้องให้ตัดสินกัน ก็สอบสวนว่าคำว่า “กินของเก่า.. กินของเก่า..” หมายความว่าอะไร

กินของเก่าก็กินบุญเก่าไง เพราะเป็นเศรษฐีเหมือนกัน แต่เป็นมิจฉาธิกฐิติเห็นใหม่ กินบุญเก่า ไม่ได้ทำบุญกุศล พอกินบุญเก่า พอพูดถึงเหตุถึงผลไปแล้ว ขนาดพ่อต้องยอมรับนะ พอยอมรับเลยเปลี่ยนศาสนาเห็นใหม่ นี่เวลาเราพูดถึงมิจฉาธิกฐิติ ก็ไปอย่างหนึ่ง

ถ้าเรามีบุญกุศลของเรา เรามีหลักมีเกณฑ์ของเรา เราจะฝันของเราได้ เราจะไปของเราได้ มันตั้งแต่จิต ! ปฏิสนธิจิต ถ้าจิตมีกำลังเข้มแข็งขึ้นมา นี่มงคลชีวิต !

เราเวียนตายเวียนเกิดในวัฏสงสาร วัฏสงสารเราเกิดมาแล้ว เกิดในประเทศอันสมควร สมควรขนาดไหน ในสังคมทุกสังคมต้องมีคนดีและคนชั่วปนกันไป เวลาเหตุผล เจริญมี ๒ ด้านทั้งนั้น เขามี ๒ ด้าน เราจะมีจุดยืนของเราอย่างไร

ถ้าจุดยืนของเรา เราไม่มั่นคงของเรา เราก็จะไปตามกระแสโลก เวลากระแสโลกมันเป็นยุคเป็นคราวเลขนะ คำว่ากระแสโลกมันเป็นยุคเป็นคราว แต่สังขารไม่เป็นยุคเป็นคราว ฝนตกแดดออก ฤดูกาลมันเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาของมันใช่ไหม

แต่สังขารความจริง คือสังขารความจริงของมันนะ เวลาความสุข.. ความสุข.. เวลาคนทำชั่ว เวลาเขาตอบสนองความชั่วของเขา เขามีความสุขของเขาได้ แต่สุขโดยมิจฉาธิกฐิติไง สุขโดยความเห็นผิดของเขา แต่ถ้ามันสุขโดยความเห็นถูกต้อง เอาอะไรเป็นเครื่องวัดล่ะ เห็นไหม

ศีลธรรม ! ศีลเป็นเครื่องวัดว่าความถูกต้องของศีล เวลาศีลมีหน้าที่ต่างๆ เขาก็มีศีลของเขา แต่ศีลของเราศีล ๕ นี่มีเมตตา ปาณาติปาตา ความมีเมตตาต่อกัน.. เราไม่หยิบฉวยของใคร.. กามสุมิฉุฉานารา เราจะมีครอบครัวของเรา.. เราจะไม่กล่าวมุสา การกล่าวมุสา การกล่าวมคเท็จ มันทำลายเครดิตของตัวเองไปเรื่อยๆ เลขนะ พูดไปทุกวัน.. ทุกวัน

ข่าวของศีลหอมทวนลม ข่าวของความผิดศีล ข่าวของอกุศลมันยังขจรขยายไปไกล..

สุรา! ไม่ดื่มสุรา ไม่ทำอะไร เพราะการดื่มสุรา.. ศีล ๕ เห็นไหม

ถือศีล ๘ ไม่กินข้าวเย็น.. พอศีล ๘ เรากินข้าวก่อนเพล แล้วไม่กินข้าวเย็น มนุษย์ก็อยู่ได้ ถือศีล ๘ ไม่กินข้าวเย็น ไม่นอนที่นอนอันสูงใหญ่ ถือศีลอะไรต่างๆ ศีลธรรมมันยึดเข้ามา

แต่ ! แต่เราบอกว่า เราอยู่ทางโลกเราถือศีลไม่ได้หรอก เราต้องประกอบสัมมาอาชีพของเรา ถ้าเราถือศีลของเราได้ เราตั้งสัจจะของเราได้ เราคิดของเราได้ เราพูดของเราได้ ถ้าเรามีความซื่อสัตย์

การถือศีล คือ ความซื่อสัตย์สุจริต ถ้าความซื่อสัตย์สุจริตของเรา เราทำสิ่งใดประสบความสำเร็จมานะ กลิ่นของศีลมันหอมทวนลม แต่เราไปมองถึงประโยชน์เฉพาะหน้า ถ้าประโยชน์เฉพาะหน้า มันก็ขัดแย้งกันหมด ถ้าเราทำของเราจนเป็นจริตนิสัย นี่มงคลชีวิต !

สิ่งที่เป็นมงคลชีวิต เราเกิดขึ้นมาเป็นมงคลชีวิตแล้วนะ แต่เวลาสิ่งต่างๆ เห็นไหม เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สิ่งที่มีคุณค่าที่สุดคือกาลเวลา กาลเวลามันกินชีวิตเราไปเรื่อยๆ นะ เราเกิดมาก็เป็นมงคลชีวิตแล้ว

แล้วปัจจุบันชีวิตของเรา เราจะสืบต่อไปอย่างไร ปัจจัยเครื่องอาศัยทุกคนต้องหาเป็นเรื่องธรรมดา สิ่งต่างๆ หน้าที่การงาน คนเรานี้ๆ เพราะหน้าที่การงาน อดกันด้วยผลของงาน คนดีเขาทำผลของงานเห็นไหม แต่งานอย่างนี้เป็นงานทางโลก เราทำของเราได้

แต่งงานธรรมของเราละ ถ้างานธรรมของเรา ผู้ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สิ่งต่างๆ ที่เป็นมงคลชีวิต กาลเวลามันกินชีวิตของเราไปตลอดเวลา

ถ้ากินชีวิตตลอดเวลา ชีวิตของเราเกิดมาในมงคลชีวิต เกิดมาในสิ่งที่ดี เกิดมาในพุทธศาสนา เกิดมามีครูบาอาจารย์ เกิดมาเพื่อมีปัญญา มีวุฒิภาวะ มีเข่าปัญญาว่า สิ่งใดดี

สิ่งใดไม่ดี คัดเลือกได้ ถ้าคัดเลือกได้ สิ่งที่ดีกว่านี้ล่ะ สิ่งที่ดีกว่าโลกล่ะ สิ่งที่ดีกว่าความเป็นไปล่ะ สิ่งนี้เราจะแสวงหาได้ไหม ถ้าแสวงหา.. จะไปแสวงหาที่ไหน

คุณสิ พระชุกงค์เรา เทียวเข้าป่าเข้าเขาไป เพื่อหาอะไร.. ก็หาใจของตัวเอง เข้าป่าเข้าเขาไป เราอยู่ในป่า เราอยู่คลุกคลีกัน เราก็มีสิ่งแวดล้อม เรามีสิ่งต่างๆ มันจะดึงหัวใจเราไป อาศัยคนอื่นไปหมดเลย เวลาเราไปอยู่ของเราคนเดียว เวลาเราเข้าชุกงค์ไปในป่า เราจะทำอะไร

ถ้าเราอาศัยใครไม่ได้ คนกลัวผี คนกลัวอะไรต่างๆ ให้พุทโธ พุทโธ พุทโธ มันจะหายกลัว เพราะเวลากลับขึ้นมา ยิ่งคิดเรื่องผีๆ ยิ่งมีมาก ผียิ่งตัวใหญ่

ถ้าเราพุทโธกลับมา มันดึงความคิดของเรากลับมาเห็นใหม่ เราฟังสิ่งใดๆ ไม่ได้เลย แม้แต่ความคิดที่เราคิดถึงกลัวผี คิดถึงกลัวสัตว์ต่างๆ เราก็ฟังมันไม่ได้เลย ทำไมเราต้องพุทโธ พุทโธ ฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าล่ะ

เวลาเราพุทโธ พุทโธ พุทโธ ไปนี่ จิตมันปล่อยจากอารมณ์ความรู้สึก ปล่อยจากความคิดมัน ถ้ามันอยู่กับพุทโธ เพราะอะไร เพราะมันกลัว ! เพราะมันกลัว ! เพราะมันกลัว ! เพราะมันสยดสยอง เพราะอยู่คนเดียว อยู่ในที่มีด ในที่อันตราย มันมีที่ฟังไม่ได้ มันยังระวังตัว ถ้ากลับมาพุทโธ กลับมาอยู่ที่ใจ รักษาใจของตัวเอง ถ้ามันเข้ามาถึงที่ใจของตัวเอง ถ้าเข้าสู่ใจด้วย

เราชุกงค์ไป หรือเราแสวงหา เราประพฤติปฏิบัติไป ก็เพื่อหาใจของเรา ถ้าหาใจของเรา นี่คือ “อริยทรัพย์”

ทรัพย์จากภายนอก มันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย ก็เห็นดีเห็นงามด้วย มงคลชีวิต ! เราเกิดมา ผู้เกิดบุญกุศลใหม่ เกิดมาพบความสำเร็จ เกิดมาอะไรต่างๆ บุญกุศลพาเกิดเป็นมงคลชีวิตของเราแล้ว แล้วชีวิตของเรา ถ้ามงคลชีวิตเราปัจจุบัน ถ้าทำคุณงามความดี มงคลชีวิตมันจะทำให้เราดีต่อไปข้างหน้า

แต่ถ้าเราทำบาปอกุศล แต่ถ้ามันทำบาปอกุศล ยังมีกำลังมาก มีทรัพย์สมบัติมาก ทำความชั่วร้ายมาก มันก็ยังคงไปเห็นใหม่

ในสมัยพุทธกาล เศรษฐี ๓ พี่น้อง มีเงินซื้อได้ทุกอย่างเลย แล้วตนรอกเอวไปตลอดเวลาเห็นใหม่ สิ่งที่เป็นมงคลชีวิต ถ้าเรามีมัจฉาทิฎฐิ ใช้ในทางที่ผิด มันก็พาเราผิดไปได้

แต่ถ้ามันใช้ไปในทางที่ถูก มันจะทำอุกมหาศาลเลย ความผิดหรือถูกมันอยู่ที่ไหน มันก็อยู่ที่จิตของเรา อยู่ที่คุณงามความดีของเรา อยู่ที่เรามีจุดยืนของเรา ถ้ามีจุดยืนของเรา เรายืนของเราได้ เราพยายามฝืนของเราได้ กระแสของโลกมันเป็นสภาวะแบบนี้

กระแสของธรรม เราเกิดมาดีแล้ว เราทำสิ่งที่ดีแล้ว แต่สิ่งที่ความดีงามมากขึ้นไปกว่านี้ เพราะอะไร เพราะพอถึงเวลาเราอยู่ของเราคนเดียวนะ มันจะอาลัยอาวรณ์ มันจะเศร้า มันจะเหงา มันจะหงอยในหัวใจ.. หัวใจมันไม่มีจุดยืนของมันนะ

ถ้าหัวใจไม่มีจุดยืน เพราะมันไม่มีที่พึ่ง ถ้ามีที่พึ่ง.. เราพึ่งสิ่งใดได้ละ สิ่งนี้เราพึ่งได้ พึ่งเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย เครื่องอาศัยไม่ใช่ความจริง

แต่ถ้าเรา พุทโธ พุทโธ ไปนะ มันไม่เป็นอามิสนะ สุขของเราๆ ต้องแสวงหา ลองเสพความต้องการแล้วมันจะมีความสุขของมัน แต่ถ้ามันอยู่ในตัวของมันเอง มันมีหลักในตัวของมันเอง มงคลชีวิตนี้สำคัญมากกว่า

กาลเวลามันกินชีวิตของเราไปทุกวัน.. ทุกวัน.. ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เราจะดูแลหัวใจของเรา ถ้าดูแลหัวใจของเราได้นะ เราปล่อยวางสิ่งใดๆ สิ่งต่างๆ เข้ามาได้ ถึงตัวมันเองนะ คำว่า “ปัจจัยเครื่องอาศัย” กับ “ความจริง” สัจจะอันนี้มันเป็นความจริง อันนี้มันอยู่ของมันได้นะ

คูสิ เวลาเรามีสิ่งกระทบกระเทือนเข้ามา เราจะมีความรู้สึกลดตลอดเวลา นั่นเป็นความรู้สึกรกระทบกระเทือนจากวัตถุ จากสิ่งภายนอก จากรูป รส กลิ่น เสียง แต่เวลาหัวใจของเรา ถ้ามันกระเพื่อมไปตาม รูป รส กลิ่น เสียงนั้น เราก็มีความหวั่นไหวไป

ถ้าจิตเราไม่ตั้งมั่นของเราขึ้นมาละ เห็นใหม่ รักษาใจของเราไว้ เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอก “รักษาใจของเรา” ถ้าใจของเรารักษาได้ สิ่งต่างๆ นี้โลกธรรม ๘ มันก็มีของมันอยู่อย่างนี้ มันก็พัดกระหน่ำเราอยู่อย่างนี้ มันพัดกระหน่ำเรานะ !

เวลาเราทุกข์เรายาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลยนะ “ถ้าใครโดน โลกธรรมที่มันซัดรุนแรงนะ อย่าให้คิดถึงใคร ให้คิดถึงเรา”

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา แล้วเผยแผ่ธรรมขึ้นมา เขาจ้างคนมาเอ็ด เขาจ้างมาต่อว่า จ้างมาตลอด เขาทำลายพระพุทธรูปเจ้าทั้งนั้นเลย เพราะ เขาต้องการไม่ให้อรุณัจฉา นี้ไม่ให้พุทธรูปนี้ ยั่งยืนในโลกนี้ได้

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โคนแรงกระทบรุนแรงขนาดไหน “ถ้าใคร โคนโลกธรรม กระหน่ำซัดรุนแรงขนาดไหน อย่างน้อยเนื้อต่ำใจ ไม่มีใครโดนกระหน่ำ ซัดรุนแรงเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” นี่ในธรรมขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า

ทั้งๆ ที่เป็นพระอรหันต์ ทั้งๆ ที่ เป็นศาสดา ทั้งๆ ที่มีฤทธิ์มีเดช แต่การกระทำมี ฤทธิ์มีเดชนะอภิญา สิ่งต่างๆ ถ้าทำไปด้วยความไม่รู้ตัว มันสร้างเวรสร้างกรรมทั้งนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ทำ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ทำนะ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าจะแก้ไขด้วยการเทศนาว่าการ ให้เขาได้มีความคิด ให้เขามีความรู้สึกตัวของเขา ให้ เขาสำนึกของเขา ถ้าเขาสำนึกของเขา เขาจะเปลี่ยนแปลงของเขา ถ้าเขาสำนึกไม่ได้ มันก็ เป็นกรรมของสัตว์เห็นใหม่ กรรมของสัตว์!

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว “จะสอนได้อย่างไร จะสอนได้อย่างไร” เพราะความลึกลับซับซ้อน เราว่าความคิด ปัญญาของเรา มีความคิด การจินตนาการของเรา

แต่เวลาปัญญาในพุทธศาสนา มันเกิดจากภาวนามยปัญญา ปัญญาที่คาดการณ คาดหมายไม่ถึงเลย คาดการณคาดหมายไม่ได้เลย แล้วมันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร เวลาครู บาอาจารย์ปฏิบัติมันก็พูดอย่างนี้ทุกคน แต่มันเกิดขึ้นได้ถ้าจิตสงบขึ้นมา

พอจิตสงบขึ้นมา ก็มีความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ แล้วถ้าเกิดหน่อแห่งพุทธรู ปัญญามันเกิดขึ้นมา พอมันเกิดขึ้นมาด้วยอะไร.. ด้วยสติ ด้วยปัญญาของเรา ถ้ามันเกิด

ขึ้นมาเห็นใหม่ สติปัญญาจากสมมุตินี้แหละ สติปัญญาเกิดจากความคิดนี้แหละ แล้วใช้ ปัญญาอบรมสมาธิเข้ามา มันเกิดจินตนาการ มันก็จินตมยปัญญา

มันเกิดภาวนามยปัญญา มันเกิดจากสังขาร เกิดจากข้อมูล ข้อเท็จจริงนี้แหละ มันจะมาถอดมาถอน แล้วมันมาถอดมาถอนอย่างนั้นนี่มัน ๓ มิตินะ

มิตินี้เป็นมิติสมมุติ มิตินี้ที่ความคิดแตกต่างจากโลกนี้

มิตินี้เป็นจินตนาการ

อีกมิตินี้เป็นฐิติจิต

มันจะเข้าไปสู่มิตินี้ได้อย่างไร ปัญญาที่เกิดอย่างนี้ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร นี่ไง เรา เกิดมาด้วยมงคลชีวิต เราเกิดขึ้นมาแล้ว แต่สิ่งที่เป็นปัญญาญาณ ที่เป็นมงคลชีวิตอย่าง มหาศาล ที่อย่างประเสริฐขึ้นมา ใครจะไขว่คว้า

ทุกคน ดุติ เรามีความรู้สึกรวมหมด เรามีปัญญาทั้งหมด แต่สิ่งที่เกิดขึ้นมาในพุทธ ศาสนา อันนี้เป็นมงคลชีวิตอย่างยิ่ง แต่มงคลชีวิตอย่างใหญ่ทุกอย่างเห็นใหม่ อาหารต้องมี ภาชนะบรรจุมันมา

นี่ก็เหมือนกัน เราก็มีร่างกายและจิตใจนี้มา ร่างกายและจิตใจมันเป็นผลของเวร ของกรรม เห็นใหม่ ผลของคุณงามความดีที่เราเกิดมา สิ่งนี้เป็นภาชนะมา แล้วถ้าใจที่เป็นสมมุติ “คำว่าสมมุติ” คือมันมีวาระของมัน สมมุติคือการเปลี่ยนแปลง แต่ถ้ามันเป็นสมาธิ มันก็ตั้งมั่นชั่วคราวของมัน

ถ้าเกิดปัญญาขึ้นมา มงคลชีวิตอย่างนี้ประเสริฐ ที่ว่า อริยะ ! อริยะ ! อริยะอยู่ ตรงไหน อริยะมันเกิดขึ้นมาจากความจริงอย่างนี้ ที่มันเกิดจากพัฒนาการของมัน มันมี ข้อเท็จจริง มันเป็นสันตสิทธินิโค มันเป็นปัจเจกตั้ง

คำว่า “สันตสิทธินิโค” คือ รู้เฉพาะตน แล้วรู้เฉพาะตน ทดสอบกันได้ใหม่ ถ้ารู้เฉพาะตนทดสอบกันไม่ได้

“พระอรหันตบุคคล” รู้กันได้อย่างไร ?

พระโศดบันกับพระสภิกาคามีรู้จักได้อย่างไร ? พระสภิกาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ เขารู้กันได้อย่างไร ?

ถ้ามันตรวจสอบกันไม่ได้ มันก็เป็นจินตนาการทั้งนั้น มันตรวจสอบได้ มันพูดได้ มันสัมผัสได้

ที่นี้การสัมผัสได้เห็นไหม มันถึงบอกว่า ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์ของเรา เราจะไม่ได้ขึ้น กระแสโลก โลกธรรม ๘ มันพัด มันกระหน่ำเรามาทุกๆ คน แล้วกระแสของมันยิ่งปั่น ขึ้นมา ยิ่งกระแสขึ้นมา ยิ่งเราไม่มีหลักมีเกณฑ์ของเราละ เราจะไหลไปตามกระแสเลย เราไม่ให้เชื่อใคร กาลามสูตรนะ

“กาลามสูตร” หมายถึง คนมีหลักมีเกณฑ์แล้ว ถ้ายังไม่มีหลักมีเกณฑ์ เราต้องเชื่อ ครูบาอาจารย์ เราต้องเชื่อ .. ฟังเทศน์ก่อน แล้วฟังเทศน์พระพุทเจ้าไม่ให้เชื่อเห็นใหม่ ให้ไปค้นคว้า ให้ไปพิสูจน์ตรวจสอบ !ไม่ให้เชื่อเรื่องต่างๆ ทั้งสิ้น ให้เชื่อกับความจริง !

แล้วนี่พวกเราอ่อนแอใจ ว่างๆ ว่างๆ มันคืออะไร ? ปัญญามันหมุนตั่วๆ นี่ ปัญญาอะไร ? มันปัญญาขี้โกงทั้งนั้นแหละ ! โกงใคร ? โกงตัวเอง โกงตัวเอง ! เพราะ มันไม่เป็นความจริง

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันจะรู้ของมัน แต่นี่มันโกงตัวเองเพราะอะไร เพราะ ตัวเองสติปัญญาไม่พอ สติ มหาสติไง ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาละ เวลาครูบาอาจารย์ เทียบเคียงกันได้หมดละ

ถ้าเทียบเคียง ตรวจสอบได้เห็นใหม่ เวลาครูบาอาจารย์ท่าน ธรรมสากัจฉา เอตมมุงคลมุตตม มันเป็นมงคลชีวิตอย่างหนึ่ง เราพูดกันด้วยเหตุด้วยผล .. นี้เหตุและ ผลรวมลงสู่ธรรม ! เหตุและผล..ไม่ใช่ว่าต้องให้ใครการันตี ไม่ต้องให้ใครมารับรอง เรา ต้องรับรองตัวเราเอง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่เป็นพระอรหันต์ไปเฝ้า องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าถามว่า “ใครทรมานมา ใครทรมานมา” การทรมานคือการขึ้นนำ แต่เวลา ที่จะบรรลุธรรมขึ้นมาใคร เป็นคนตรัสรู้ บรรลุธรรมขึ้นมาอย่างไร ให้เทศน์นะ..

พระโศณะเป็นลูกศิษย์ของพระกัจจายนะ พระกัจจายนะอยู่ชนบทประเทศ จนเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา อยากเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พักอยู่ในกุฏิเดียวกันเลย แล้วให้พระโศณะบรรยายธรรมให้ฟัง

เวลาครูบาอาจารย์เรา ถ้าใครประพฤติปฏิบัติขึ้นมาได้ มันเหมือนกับพ่อ แม่ ลูก เวลาพ่อกับแม่เห็นไหม ลูกไปทำงานสิ่งใดๆ มา ประสบความสำเร็จมา พ่อแม่จะมีความสุขใจมาก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าลูกศิษย์บรรลุธรรม ศาสนาทายาทเกิดแล้ว เพราะเขาจะมีปัญญาของเขา เขามีข้อเท็จจริงของเขา เขาจะฟังตัวเองของเขาได้ แล้วเขาจะเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรให้กับสังคม ให้กับผู้ที่ฟังพาอาศัยเขาได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้พระโศณะบรรยายธรรมให้ฟังนะ สาธุ ! สาธุ ! อ่านพระไตรปิฎกแล้วซึ่งมาก ซึ่งถึงที่ว่าผลที่มันได้ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้มาแล้ว ลูกหลานก็ได้ ต่อไป.. ต่อไป.. เห็นไหม

ธมฺมสากจุณา เอตมฺมงฺกลมฺตฺตมฺ มันเป็นมงคลชีวิต มงคลชีวิตกับการเกิด มงคลชีวิตกับการอยู่ในสังคมที่ดี มงคลชีวิตที่เราประสบความสำเร็จ เราทำสิ่งใดได้ขึ้นมา นี่เป็นมงคลชีวิต นี่เป็นเรื่องของโลก

ถ้ามองคนที่เรื่องของจิต จิตมันต้องขับเคลื่อนไป แล้วถ้าจิตมันมีวิฤทธิภาวะของมัน มันได้ภาวนาของมัน มันแก้ไขของมัน มันชำระล้างของมัน มันสํารอกกายแรงขับของมัน นี่มงคลชีวิตอย่างประเสริฐ ! เราเกิดมาถึงความมหัศจรรย์ใจ

แม้แต่เรื่องราวกายกับจิตใจ ทางวิทยาศาสตร์ทดสอบแล้ว ก็เป็นเรื่องที่มหัศจรรย์มาก แล้วจิตใจที่มันพัฒนาการในธรรมะนะ จิตใจทางวิทยาศาสตร์ มันพิสูจน์กันด้วยคลื่นความร้อน คลื่นหัวใจต่างๆ เห็นไหม

แต่ถ้าเป็นพลังงานนะ แต่ถ้าเป็นธรรมะนะ มันเป็นเรื่องของอริยสัจ เรื่องของสัจจะความจริง ที่พิสูจน์ตรวจสอบได้ ทางวิชาการใด เขาประชุมกัน เขาสัมมนากัน เขาเคลียร์ของเขาได้

ทางธรรมก็เหมือนกัน “ผู้รู้” กับ “ผู้รู้” คุยกันเข้าใจ “ผู้รู้” กับ “ผู้รู้” พูดเหมือนกัน
นี่คือมงคลชีวิตที่เราแสวงหาเพื่อประโยชน์กับเรา เอวัง